

رییس جمعیت هلال احمر از فعالیت بیش از ۱۰۰ هزار امدادگر در عملیات های مختلف سراسر کشور خبر داد.

به گزارش اقتصادسراسر آمد، دکتر پیرحسین کولیوند با ایستنا گفت: در حال حاضر بیش از ۱۰۰ هزار از امدادگران در قالب تیم های واکنشی سریع در سراسر کشور مستقر هستند.

وی افزود: هر جایی که حادثه اتفاق می افتد و یا حملاتی رخ می دهد طرف ۳ یا ۴ دقیقه امدادگران به محل حادثه می‌رسند.

رییس جمعیت هلال احمر ادامه داد: خوشبختانه تا به امروز خیلی از افراد را از زیر آوار به صورت سالم و زنده درآوردند و به بیمارستان‌ها منتقل کردند. کولیوند گفت: غیرت، شجاعت و دلاوری و ترس بودن امدادگران ما واقعاً زاینده است و حضور به موقعشان توانسته تا الان خیلی از جان‌ها را نجات دهد.

وی با اشاره نامه نگاری با سازمانهای بین المللی در محکومیت تجاوزات آمریکا و رژیم صهیونیستی افزود: من تمام موارد نقض حقوق بشر دوستانه را به صورت مکتوب به نهادهای بین المللی به صورت روزانه منتقل می‌کنند. همچنین به صورت ویدیو کنفرانس جلسه‌ای را با صلیب سرخ جهانی و همه روسای هلال احمر و صلیب سرخ داشتیم و تمامی موارد نقض حقوق بشر دوستانه را آنجا اعلام کردم. رییس جمعیت هلال احمر ادامه داد: در تجاوزات و حملات آمریکایی صهیونی تعداد زیادی از شعب و مراکز جمعیت هلال احمر آسیب دید و شماری از امدادگران ما نیز مصدوم شدند و حتی یک امدادگر در اصفهان به شهادت رسید.

کولیوند گفت: دارو خانه‌ها ی ما همچنان به صورت شبانه روز دارو ها مخصوصاً داروهای بیماران خاص را در اختیار مردم عزیزمان قرار میدهند و نگرانی در خصوص تهیه دارو و تجهیزات وجود ندارد.

وی افزود: مرکز جامع توانبخشی ما که آسیب جدی دیده بود مجدداً فعال شد. همچنین الحمدالله تمام مراکز درمانی جمعیت هلال احمر اعم از توانبخشی بیمارستان و درمانگاه به صورت شبانه روزی فعالیت دارند و خدمت رسانی می‌کنند با کمال میل و احترام در خدمت مردم عزیزمان هستیم.

حمله به ۱۹۷۳۴ ساختمان غیر نظامی

سختنگوی جمعیت هلال احمر از حمله به ۱۹۷۳۴ ساختمان غیر نظامی تجاوزات رژیم صهیونیستی و آمریکا خبر داد و گفت: بیش از ۱۶ هزار ساختمان، مسکونی بوده است.

به گزارش اقتصادسراسر آمد، مجتبی خالدی ضمن اعلام این خبر، اظهار کرد: تاکنون ۱۹ هزار و ۷۳۴ ساختمان غیر نظامی تحت تاثیر حملات وحشیانه ائتلاف صهیونیستی – آمریکایی قرار گرفته که ۱۶ هزار و ۱۹۱ مورد آن منزل مسکونی است.

وی افزود: تا این لحظه ۷۷ مرکز درمانی اعم از دارو خانه‌ها و بیمارستان‌ها نیز مورد اصابت قرار گرفته و تحت تاثیر هستند و نمی‌توان در آنجا بیمار نگهداری کرد.

خالدی در خصوص جمعیت هلال احمر نیز اعلام کرد که تا این لحظه ۱۶ مرکز هلال احمر تحت تاثیر بوده و پایگاه‌ها تعطیل شدند و در این راستا برای ادامه عملیات نیروها را جایجا کردیم. دارو خانه‌های هلال احمر نیز به صورت ۲۴ ساعته در حال ارائه خدمات هستند.

وی در باره آسیب‌های وارد شده به مراکز آموزشی نیز تأکید کرد که تاکنون ۶۵ مرکز آموزشی و مدرسه مورد اصابت قرار گرفته و آسیب‌های جدی دیده‌اند. سختنگوی جمعیت هال احمر در همین راستا از مردم خواست آرامش خود را حفظ کنند و در ادامه گفت: اکنون با توجه به تمام این موارد، امن ترین جا منزل است. مردم نقاط امن خانه را شناسایی کرده و آن را به کودکان آموزش دهند. در صورت نیاز به مشاوره‌های روانشناسی با شماره ۴۰۳۰ جمعیت هلال احمر تماس بگیرند و مراقات کنسانی که بیماری‌های زمینه‌ای یا محدودیت حرکتی دارند، باشند.

«سراسر آمد» بررسی می‌کند، از تحریم به سرمایه‌گذاری؛

راه‌حل دوگانه آمریکا و چین برای امنیت تنگه هرمز و پایداری قیمت نفت

اشتباه از نیت‌ها، به تنش‌های جدیدی منجر شوند. از سوی دیگر، کشورهای بزرگ واردکننده نفت، به‌ویژه چین و هند، با افزایش وابستگی به مسیرهای جایگزین مانند کانال سوئز یا مسیرهای خشکی، در حال کاهش ریسک‌های مرتبط با تنگه هرمز هستند، اما این امر به‌تنهایی نمی‌تواند جایگزین پایداری ساختاری در خود منطقه شود. راه حلی که بتواند هم امنیت را تضمین کند و هم تحریم‌ها را به مکانیسمی برای همکاری تبدیل نماید، نیازمند تغییر در رویکرد جهانی به امنیت جمعی است؛ به‌طوری‌که به‌جای تحمیل فشار، از طریق ایجاد منافع مشترک مانند سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های دریایی مشترک یا ایجاد مکانیسم‌های نظارتی چندجانبه، اعتماد ساختاری ایجاد شود. این رویکرد، نه‌تنها امنیت تنگه هرمز را تقویت می‌کند، بلکه پایه‌ای برای همکاری‌های بلندمدت در سطح منطقه فراهم می‌آورد.

کاهش تنش:

شرط اصلی بازگشایی کامل تنگه هرمز

کاهش تنش، نسه به‌عنوان یک اقدام تاکتیکی موقت، بلکه به‌عنوان شرط اساسی و غیرقابل انکار برای بازگشایی کامل و پایدار تنگه هرمز مطرح است؛ زیرا بدون آن، هرگونه ادعای امنیتی تنها به‌عنوان یک پوشش سیاسی باقی می‌ماند و جایگاه عملیاتی و اقتصادی این تنگه را نمی‌تواند تثبیت کند. ایران در طول دهه‌ها با تحریم‌های سخت و فشارهای امنیتی مواجه بوده و در برخی موارد، امنیت تنگه هرمز را به ابتزای برای تاکتیک‌های دیپلماسی تبدیل کرده است؛ اما این رویکرد، علاوه بر تقویت نااطمینانی در بازارهای جهانی، باعث ایجاد چرخه‌ای از تنش و واکنش شده که در نهایت، هم امنیت را تضعیف می‌کند و هم فرصت‌های دیپلماسی را محدود می‌سازد. قیمت‌گذاری امنیت، به‌ویژه در مسیرهای حیاتی مثل تنگه هرمز، نه‌تنها از نظر اقتصادی ناکارآمد است، بلکه از نظر سیاسی نیز، اعتماد ساختاری را از دست می‌دهد؛ چرا که دیگران، به‌جای اعتماد به پایداری اقدامات، به تغییرات ناگهانی و شرطی این امنیت وابسته می‌شوند. این وضعیت، احتمال تنش‌های غیرمترقبه را افزایش داده و در عین حال، از ایران خواسته می‌شود که هزینه‌های امنیتی را بدون دریافت جایگزینی معقول تحمل کند؛ در حالی که امنیت واقعی، نه از طریق تهدید، بلکه از طریق ایجاد منافع مشترک و شفافیت عملیاتی تضمین می‌شود.

از این رو، ایران باید از این اصل استفاده کند که امنیت تنگه هرمز، اولویت ملی است، اما این اولویت نباید به‌معنای پذیرش قیمت‌گذاری سیاسی یا اقتصادی باشد؛ بلکه باید به‌عنوان یک مسئولیت جمعی در نظر گرفته شود که نیازمند همکاری‌های متقابل، شفاف و قابل اندازه‌گیری است. در این راستا، اقداماتی مانند ایجاد مکانیسم‌های اطلاع‌رسانی مشترک با کشتیرانی‌های بزرگ، همکاری در آموزش نیروهای ناوبری منطقه، یا شرکت در پروتکل‌های بین‌المللی نظارت بر ترافیک دریایی، می‌تواند به‌جای تکنیک‌های تاکتیکی، اعتماد بلندمدت را بنا کند. این رویکرد، نه‌تنها از ایران انتظار دیپلماسی پایدار را برآورده می‌کند، بلکه از نسوی دیگر، امکان بازگشایی کامل تنگه را بدون شرط‌های اضافی فراهم می‌سازد. در نتیجه، پایداری تنگه هرمز تنها زمانی تضمین می‌شود که امنیت آن، از یک ابزار تاکتیکی به یکی اصل استراتژیک تبدیل شود. اصلی که بر اساس احترام به منافع مشترک و نه قیمت‌گذاری اجباری بنا باشد.

راه‌حل دوگانه آمریکا و چین:
از تحریم به سرمایه‌گذاری پایدار

در شرایط فعلی، راه حل دوگانه‌ای که آمریکا و چین می‌توانند به‌صورت هم‌زمان اتخاذ کنند، پجای تحریم به‌عنوان ابزار فشار، استفاده از سرمایه‌گذاری پایدار در زیرساخت‌های امنیتی و تجاری تنگه هرمز می‌باشد؛ این رویکرد، نه‌تنها از تکرار خط‌مشی‌های ناکارآمد گذشته جلوگیری می‌کند، بلکه پایه‌ای برای تثبیت قیمت‌های نفت در بازار جهانی فراهم می‌آورد. آمریکا، با تغییر تمرکز از تحریم‌های یک‌جانبه به حمایت از پروژه‌های مشترک نظارتی و ناوبری در منطقه، می‌تواند اعتماد کشورهای منطقه را جلب کند، در حالی که چین، با استفاده از تجربه‌ی خود در ساخت زیرساخت‌های دریایی و مشارکت در پروتکل‌های بین‌المللی، می‌تواند نقش نهادی در تأمین امنیت مسیرهای حساس را ایفا کند. این همکاری، نه‌تنها از افزایش قیمت نفت جلوگیری می‌کند، بلکه با کاهش ریسک‌های جغرافیایی، احتمال اختلال در تأمین جهانی انرژی را به‌طور معناداری کاهش می‌دهد. از دیدگاه اقتصادی، سرمایه‌گذاری در این حوزه، سودآوری بلندمدت بالاتری نسبت به هزینه‌های ناشی از ناپایداری و تحریم‌ها دارد؛ زیرا هر افزایش یک درصدی قیمت نفت، سالانه میلیارد‌ها دلار به اقتصاد جهانی ضربه می‌زند، در حالی‌که سرمایه‌گذاری هوشمندانه در امنیت دریایی، این هزینه‌ها را به سرمایه‌ی امنیتی تبدیل می‌کند.

این همکاری استراتژیک، علاوه بر ابعاد اقتصادی، ابعاد سیاسی و امنیتی نیز دارد؛ زیرا با ایجاد منافع مشترک، احتمال تنش‌های اضافی را کاهش داده و فضای برای مذاکره در سایر حوزه‌ها باز می‌کند. آمریکا می‌تواند با حذف موانع فنی و مالی برای شرکت شرکت‌های خصوصی در پروژه‌های نظارتی، و چین با ارائه‌ی تجهیزات و آموزش فنی، نقش‌های مکمل را ایفا کنند؛ به‌طوری‌که هر دو طرف، بدون نیاز به تغییر در خط‌مشی‌های اصلی خود، بتوانند به امنیت جمعی دست یابند. این رویکرد، نه‌تنها از تکرار سیاست‌های یک‌جانبه که منجر به تنش‌های طولانی مدت شده، جلوگیری می‌کند، بلکه الگویی برای مدیریت بحران‌های جغرافیایی-استراتژیک در سایر مناطق جهان فراهم می‌آورد. این نوع همکاری، اثبات می‌کند که امنیت و اقتصاد، نه دشمن، بلکه شریکی هستند که می‌توانند با هم، امنیت جهانی را تثبیت کنند.

معافیت دائمی ۱۰ درصدی FDI چینی در زیرساخت‌های ایران:
جایگزینی برای امنیت تاکتیکی
معافیت دائمی ۱۰ درصدی سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی (FDI) چینی در زیرساخت‌های ایران، نسه تنها یک اقدام مالی، بلکه یک تحول استراتژیک در رویکرد به امنیت منطقه‌ای است؛ این معافیت، امکان جذب سرمایه‌ی پایدار و طولانی‌مدت را فراهم می‌کند که می‌تواند به‌جای تاکتیک‌های کوتاه‌مدت و تهدیدآمیز، پایه‌ای برای امنیت ساختاری و متقابل ایجاد کند. در حالی‌که تهدیدات اخیر، عمدتاً بر اساس توانایی‌های نظامی و فشار دیپلماسی موقت استوار بوده‌اند،

تسریع بازسازی مناطق آسیب‌دیده از جنگ

وزیر راه و شهرسازی تأکید کرد:

به‌صورت روزانه برای ستاد وزارت راه و شهرسازی ارسال شود. بنا بر این گزارش، در این نشست مقرر شد تعبیرات جزئی واحدهای آسیب‌دیده با استفاده از نتخواه تخصیصی از ستاد بنیاد مسکن انقلاب اسلامی و منابع داخلی بنیاد مسکن استان‌ها و با بسیج امکانات ادارات کل

راه و شهرسازی با قید فوریت انجام شود. همچنین مقرر شد در خصوص آن دسته از واحدهایی که به دلیل حجم بالای آسیب قابلیت سکونت ندارند، بنیاد مسکن با قید فوریت و با حداکثر مساعدت نسبت به اجاره واحد

سرمایه‌گذاری بلندمدت، اعتماد را از طریق ایجاد منافع مشترک و وابستگی‌های متقابل تقویت می‌کند؛ به‌طوری‌که هر دو طرف، به‌جای تمرکز بر کسب مزیت فوری، به پایداری سیستم و زیرساخت‌ها علاقه‌مند می‌شوند. این رویکرد، نه‌تنها از تکرار چرخه‌ی تنش و واکنش جلوگیری می‌کند، بلکه امکان توسعه‌ی زیرساخت‌های حساس مانند بندرها، شبکه‌های نظارتی و مراکز توزیع انرژی را فراهم می‌آورد که مستقیماً بر امنیت تنگه هرمز تأثیر می‌گذارد.

این نوع همکاری، با انتقال تمرکز از «کنترل» به «همکاری در کنترل»، امنیت را از حوزه‌ی تکنولوژیک-نظامی به حوزه‌ی اقتصادی-نهادی انتقال می‌دهد؛ به‌طوری‌که ایران، با دسترسی به سرمایه، فناوری و تجربه‌ی چین در اجرای پروژه‌های سنگین، می‌تواند ظرفیت‌های خود را در نظارت بر ترافیک دریایی و مدیریت بحران‌های احتمالی افزایش دهد، در حالی که چین، با سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های حساس، امنیت تأمین انرژی خود را نیز تضمین می‌کند. این تعامل، نه‌تنها از نظر اقتصادی سودمند است، بلکه از نظر سیاسی نیز، فضایی برای کاهش سوءتفاهم و افزایش شفافیت در تصمیم‌گیری‌های امنیتی خلق می‌کند. در مقابل، تهدیدات کوتاه‌مدت، علاوه بر ایجاد نااطمینانی، هزینه‌های بالایی را از جمله افزایش هزینه‌های بیمه، کاهش سرمایه‌گذاری خارجی و تحریک رقابت‌های غیرمثمر به همراه دارد؛ در حالی‌که سرمایه‌گذاری بلندمدت، این هزینه‌ها را به‌سودآوری تبدیل می‌کند. این تغییر، نه‌تنها امنیت را تثبیت می‌کند، بلکه الگویی برای همکاری‌های منطقه‌ای در سایر حوزه‌های حساس را نیز فراهم می‌آورد.

جمع‌بندی راهبردی

راهبردی که از تحریم به‌عنوان ابزار فشار به سرمایه‌گذاری پایدار در زیرساخت‌های امنیتی و تجاری تنگه هرمز تبدیل می‌کند، بر اساس سه ستون اصلی استوار است: اول، تغییر در اولویت‌های امنیتی از تاکتیک‌های تهدیدآمیز به همکاری‌های نهادی و متقابل؛ دوم، ایجاد مکانیسم‌های مالی مشترک مانند معافیت‌های دائمی سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی که امکان جذب سرمایه‌ی بلندمدت را فراهم کنند؛ و سوم، تقویت شفافیت در تصمیم‌گیری‌ها از طریق مشارکت چندجانبه در نظارت بر ترافیک و مدیریت بحران. این رویکرد، نه‌تنها از افزایش قیمت نفت جهانی جلوگیری می‌کند، بلکه با ایجاد منافع مشترک، احتمال تنش‌های سیاسی را به‌طور ساختاری کاهش می‌دهد. در مقابل، تکیه بر تهدیدات کوتاه‌مدت، علاوه بر هزینه‌های اقتصادی سنگین، اعتماد را تضعیف کرده و پایداری را به خطر می‌اندازد. در عصری که امنیت جمعی، شرط پایداری اقتصادی است، سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های امنیتی، نه هزینه، بلکه سرمایه‌ی استراتژیک است که بازدهی آن، امنیت و رشد را به‌صورت هم‌زمان تضمین می‌کند. این تغییر، نیازمند تصمیم‌گیری‌های هوشمندانه و بلندمدانه است، اما پیامدهای آن، تثبیت امنیت تنگه هرمز و ارتقای همکاری‌های منطقه‌ای خواهد بود.

برای ساکنان با اولویت همان محل یا روستاهای آنان اقدام کند. در این راستا و به‌ویژه در روستاها و شهرهای کوچک، در صورت امکان اسکان مردم با استفاده از واحدهای

پیش ساخته آغاز شود. صادق با اشاره به خسارات گسترده واردشده به زیرساخت‌ها و ساختمان‌های غیرنظامی در جریان حملات دشمن، اظهار داشت: با وجود ادعاهای رسانه‌ای دشمن مبنی بر محدود بودن حملات به مراکز نظامی و انتظامی، شواهد میدانی از آسیب‌های قابل توجه به زیرساخت‌ها و ابنیه خصوصی و غیرنظامی دارد که لازم است مستندسازی لازم از واحدهای آسیب‌دیده و اقدامات انجام شده برای پیگیری اقدامات حقوقی بعدی انجام شود.

وی تأکید کرد: در این اقدامات قابل طرح در مراجع بین‌المللی ذیل عنوان جنایت جنگی و جنایت علیه بشریت است و نباید به‌سادگی از کنار آن گذشت. بنابراین ضروری است مستندسازی دقیق این خسارات برای طرح دعای در مجامع بین‌المللی انجام شود و هم‌زمان از ظرفیت شبکه‌های ملی، استانی و رسانه‌ها برای اطلاع‌رسانی و تبیین مظلومیت مردم ایران استفاده شود.

صادق در ادامه بر ضرورت توجه ویژه به شهرهای مرزی و مناطقی با شرایط اقلیمی سخت تأکید کرد و گفت: باید نیازهای این مناطق با حساسیت بیشتری مورد توجه قرار گیرد تا دشمن در رسیدن به اهداف خود ناکام بماند.

وی افزود: مردم ساکن در مناطق مرزی همواره نقش مهمی در حفظ امنیت و تمامیت ارضی کشور داشته‌اند و رسیدگی سریع به مشکلات آنان از اولویت‌های دولت است و لازم است در خصوص شهرهای مرزی توجه ویژه صورت گرفته و با سرعت عمل اقدام شود.